

CHÚA LÀ MỤC TỬ CHẶN DẮT CON, CON CHẴNG THIẾU THỐN GÌ!

Bà Claire Begramian là bà mẹ Công Giáo với 4 đứa con gái còn nhỏ tuổi. 2 trong 4 đứa con bị một chứng di truyền về lá lách. Vì hoàn cảnh bà bị bó buộc ở nhà để chăm sóc con. Thời gian trôi qua giờ đây bà hưởng nếm hạnh phúc tràn đầy. Xin nhường lời cho bà.

Ngày đứa con gái đầu lòng mở mắt chào đời, chúng tôi bất ngờ bị chìm ngập vùi sâu trong thế giới bệnh hoạn. Bé Jeanne mắc một chứng di truyền về lá lách. Bé phải nằm bệnh viện nhiều tuần lễ liền rồi phải chịu 3 cuộc giải phẫu lớn. Khi bé rời bệnh viện, tôi phải ở nhà để chăm sóc bé, xét vì chúng tôi không thể và cũng không muốn giao con cho người khác. Hơn nữa lúc ấy tôi cũng bị căng thẳng, bị kiệt quệ vì những tháng ngày canh thức khi con nằm nhà thương. Tôi cần phải bồi dưỡng để lấy lại sức cũng như dùng toàn lực để đối phó với căn bệnh của con. Như thế, nghỉ việc ở nhà là chuyện đương nhiên.

Nhưng rất nhanh sau đó tôi cảm thấy việc quanh quẩn ở nhà là chuyện thật khó khăn. Tôi thấy như mình bị rơi vào cạm bẫy chứng bệnh của đứa con. Cuộc sống thường nhật thật buồn tẻ và mệt mỏi với các chăm sóc, các cuộc hẹn nơi nhà thương cộng thêm với công việc nội trợ của mọi bà mẹ gia đình.

Các ngày sống như kéo dài lê-thê vì cô đơn. Dĩ nhiên tôi chia sẻ các lo âu với hiền phu vào mỗi buổi tối. Nhưng điều này không thay thế một cuộc chuyện vãn thân tình với một người bạn gái! Tôi cảm thấy mình bị khép kín vừa thể lý vừa trí thức. Tôi càng đau khổ hơn khi so sánh hoàn cảnh của mình là bà mẹ tại gia khác xa với các bạn hữu có địa vị và nghề nghiệp ngoài xã hội. Hiền phu tôi thấy rõ nỗi đau khổ của tôi và anh cố gắng tối đa để nâng đỡ tôi.

Thời gian lần lượt trôi qua với sự chào đời của ba đứa con khác mà một trong ba đứa lại mang cùng chứng bệnh di truyền về lá lách như chị cả. Thế rồi cùng với thời gian tôi dần dần ý thức về những điều lành những thiện ích ẩn chứa trong hoàn cảnh của tôi. Khó khăn vẫn còn đó nhưng nó như được thoa dịu bởi khía cạnh tích cực của vấn đề. Xét vì ở nhà nên vào bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đưa con đi gặp bác sĩ khi hoàn cảnh đòi buộc. Tôi có nhiều thời giờ hơn để làm vui lòng chồng và chăm sóc chu đáo các con, tạo nên những niềm vui nho nhỏ trong mái ấm gia đình. Tôi cũng có giờ để ung dung trao đổi thân tình với các người láng giềng. Sau cùng, vì không có những ràng buộc bởi cuộc sống bên ngoài, tôi có thể chu toàn mọi công việc nội trợ và chăm sóc con cái bị bệnh mà không bị căng thẳng vì phải hối hả chạy theo thời gian.

Thời gian càng trôi qua tôi càng cảm nghiệm cách sâu xa rằng, chính cái tước bỏ mọi trí thức đến từ cái giản dị của cuộc sống thường nhật của một bà mẹ nơi mái ấm gia đình, đã báo hiệu và nuôi dưỡng nơi tôi một cuộc tiến bước trên hành trình thiêng liêng thật phong phú và thật bất ngờ! Tôi đặc biệt xúc động mỗi khi cầu nguyện bằng Thánh Vịnh. Tôi tìm thấy trong Thánh Vịnh các tiếng kêu than sâu khổ các âu lo các giọt nước mắt như là tiếng vọng của chính các nỗi thống khổ của tôi. Thế là tôi lấy thói quen cầu nguyện ở nhà vào mỗi buổi sáng. Tôi tin rằng THIÊN CHÚA đến gặp tôi ngay chính nơi tôi đang sống, với trọn vẹn con người tôi. Tôi nghĩ rằng nếu tôi phải làm việc bên ngoài, dành thời giờ để "chạy đôn chạy đáo" thì hẳn tinh thần tôi, con tim tôi không dễ dàng nhận ra THIÊN CHÚA khi Ngài đến thăm tôi và sẵn sàng tiếp rước Ngài!

Ngày hôm nay thì tôi cảm thấy thật hạnh phúc vì được ở nhà. Dĩ nhiên là cuộc sống thường nhật không phải chỉ có toàn hoa hồng. Đôi lúc tôi cũng cảm thấy chán nản, nhất là mỗi khi các con gặp rắc rối trong vấn đề sức khoẻ. Nhưng tôi nhận ra những điều tốt lành trong cuộc đời. Tôi học bài học

khiêm tốn để chấp nhận các hạn hẹp và các căng thẳng của mình.

Tôi cũng không đòi hỏi điều gì quá đáng nơi hiền phụ và các con của tôi. Có lẽ tôi sẽ đi làm trở lại khi các con tôi đã lớn. Nhưng hiện tại thì tôi thật hạnh phúc vì được ở nhà, bị bắt buộc nghỉ việc vì căn bệnh của các con. Cuộc sống của tôi thật khác xa với điều tôi có thể tưởng tượng. Một cuộc sống thật giản dị, có lẽ nghèo nàn trước mắt thế gian nhưng không phải vì thế mà nó kém tuyệt vời!

... "Chúa là mục tử chăn dắt tôi, tôi chẳng thiếu thốn gì. Trong đồng cỏ xanh tươi, Người cho tôi nằm nghỉ. Người đưa tôi tới dòng nước trong lành và bổ sức cho tôi. Người dẫn tôi trên đường ngay nẻo chính vì danh dự của Người. Lạy Chúa, dầu qua lũng âm u, con sợ gì nguy khốn, vì có Chúa ở cùng. Côn trượng Ngài bảo vệ, con vững dạ an tâm. Chúa dọn sẵn cho con bữa tiệc ngay trước mặt quân thù. Dầu con, Chúa xúc đơm dầu thơm, ly rượu con đầy tràn chan chứa. Lòng nhân hậu và tình thương Chúa ấp ủ tôi suốt cả cuộc đời, và tôi được ở đền Người những ngày tháng, những năm dài triền miên" (Thánh Vịnh 23(22)).

("OMBRES & lumière", Revue Chrétienne Des Personnes Malades Et Handicapées, De Leurs Familles Et Amis, No 187, Mai-Juin 2012, trang 22-23).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt